

Bilag 8.

Henvendelses-Tale.

Dansk Kiropraktor-Forenings Deputation ved Foretræde for Folketings-Udvalget angaaende „Lovforslag om Udøvelse af Lægegerning“.

Den 3. Februar 1932.

Ordfører: Kiropraktor Th. Gyrst, D. C., Svendborg. — Formand for D. K. F.

Maa jeg som Formand for de danske Kiropraktorers faglige Organisation have Lov til at bede Dem, Fru *Munch*, og det ærede Udvalg, som De er Formand for, modtage min bedste Tak, fordi vi har faaet Lejlighed til i Dag at præsentere os for Dem og fremsætte forskellige Anskuelser og Forslag.

— Hvad vi har paa Hjerte, er selvfølgelig alt sammen i Fortsættelse af og i nøje Overensstemmelse med det, vi har prøvet at præcisere i den Protest, vi i sin Tid har overgivet til Indenrigsministeren, og hvoraf Udvalgsmedlemmerne har faaet et Eksemplar, og med Indholdet af det Lovudkast, som vi ogsaa tillader os at gaa ud fra, at De alle har modtaget.

Naar vi protesterer mod at blive regnet for Kvaksalvere, er det saaledes at forstaa, at vi — i fuld Overensstemmelse med de medicinske Læger — tager den allerskarpeste Afstand fra alle dem, som alle almindelige Mennesker tænker paa, naar de bruger denne nedsættende Betegnelse, nemlig dem, der giver sig af med Behandling af syge uden at have Kendskab dertil eller Færdighed deri.

Vi henstiller indtrængende til det ærede Udvalg, at vi maa blive befriet for Kvaksalveri-Betegnelsen, at vi som Kiropraktik-Læger kommer i en Gruppe for os selv, og at vi, som har erhvervet os en rationel Sum af Kundskaber, som har bestaaet regulære Prøver deri, som efterhaanden gennem Aars Erfaring har betydelig praktisk Færdighed paa vort Omraade, og som staar sammen i et Arbejde, som vi i dybeste Alvor og efter vor bedste Samvittighed tror paa Værdien af og derfor er overbeviste om, at hele Samfundet har den allerstørste Gavn af at kende og anvende — at vi faar en Plads i Samfundet, som vi ifølge denne vor Uddannelse, ifølge vore Patienters Ønsker og paa Basis af den værdifulde Hjælp, vi yder til syge Mennesker, mener at maatte have Lov at gøre Krav paa.

I vor Protest foreslog vi, at der i Loven om Udøvelse af Lægegerning blev indført en særlig Paragraf for danske Læger med speciel Uddannelse i Udlandet. Vi er efterhaanden kommet til det Resultat, at den bedste Løsning maa være en Lov for Udøvelsen af vor specielle Lægegerning.

Som Følge deraf har vi udarbejdet et Udkast til en saadan Lov, og det er vort Ønske, at der i Overensstemmelse dermed maa blive fremsat et Forslag, der forhaabentlig kunde blive færdigbehandlet med de andre Sundhedslove, hvorom der er fremsat Forslag af Regeringen.

Vi mener, at en saadan Lov vil give Samfundet den Sikkerhed, det kan have Krav paa, men den vil desuden give os Anerkendelse, Anerkendelse af, at vi er det, vi giver os ud for at være, ligesom den vil give os en berettiget Beskyttelse mod dem, der vil pynte sig med vor Betegnelse uden at have Ret dertil eller Forudsætninger derfor.

Den vil give os Plads mellem Landets Sundhedspersonale, den vil undergive os Sundhedsstyrelsens effektive Kontrol og derved yderligere udvikle vor Ansvarsfølelse.

Det er os en Glæde at kunne sige, at vort Lovudkast — vist uden Overdrivelse — paa alle Punkter er, eller nemt kan bringes, i Overensstemmelse med det nylig fremsatte Forslag om Sundhedsvæsenets Centralstyrelse. Ikke mindst, naar det drejer sig om det vigtige Spørgsmaal: *Styrelsens fornødne specielle Sagkundskab.*